

Sygn. akt II W 448/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017r.

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Zajączkowska

Protokolant: Anna Kopec

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 stycznia 2017 r.

sprawy

P. S.

syna R. i H. zd. G.

urodzonego (...) w A.

obwinionego to, że:

w dniu 6 czerwca 2016 r. około godz. 23:30 w miejscowości W., na drodze (...) prowadząc samochód marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy na obszarze zabudowanym oznaczonym znakiem D-42 (w godzinach 23:00-5:00) do 60 km/h jadąc z prędkością 105 km/k

tj. o wykroczenie z art. 92 a k.w. w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w związku z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002 w sprawie znaków i sygnałów drogowych

o r z e k a

1. uznaje obwinionego **P. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 92 a k.w. w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w związku z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002 w sprawie znaków i sygnałów drogowych i za czyn ten na podstawie art. 92 a k.w. wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

2. na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania kwotę 100 (sto) złotych oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych opłaty.

Sygn. akt II W 448/16

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 czerwca 2016 r. P. S. kierował samochodem marki V. (...) nr rejestracyjny (...) F na drodze nr (...) w miejscowości W.. Około godziny 23.20 pełniący służbę policjanci w czasie kontroli statycznej dostrzegli jadący z dużą prędkością samochód obwinionego. Mł.asp .D. C. dokonał pomiaru prędkości tego pojazdu za pomocą miernika

prędkości UltraLyte (...). W czasie pomiaru pojazd obwinionego poruszał się z prędkością 105 km/h. Pojazd obwinionego został zatrzymany do kontroli.

Na powyższym odcinku drogi obowiązywało ograniczenie prędkości do 60 km/h.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: notatki urzędowej (k.1), świadectwa legalizacji (k.2), danych o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k.26), zeznań świadka D. C. (k. 5,30), częściowo wyjaśnień obwinionego (k.10, 30).

Obwiniony P. S. przesłuchiwany w charakterze osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż nie przyjął mandatu na podstawie Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinien odpowiadać przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych. Policjant stał na łuku drogi mierząc prędkość. Obwiniony wymijał się z innym pojazdem i w jego ocenie to nie była jego prędkość. Rozdział II punkt 5 podpunkt 1 konstrukcja i wykonanie przyrządu powinny zapewniać wskazanie pojazdu, którego prędkość została zmierzona. Podpunkt 3: w przypadku nie spełnienia wymagania, o którym mowa w ust. 1 przyrząd nie powinien wskazywać i rejestrować wyniku pomiaru prędkości. Punkt 6 ustęp 1: konstrukcja i wykonanie przyrządu powinny zapewnić odróżnienie kierunku ruchu pojazdu, którego prędkość została zmierzona. Urządzenie- miernik laserowy w ocenie obwinionego nie spełnia tych wymagań.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W ocenie Sądu sprawstwo i wina obwinionego co do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia nie budzą wątpliwości.

Okoliczności dotyczące tego, że obwiniony w dniu 6 czerwca 2016 r. prowadził w miejscowości W. pojazd, że został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji i wtedy funkcjonariusze Policji okazali obwinionemu urządzenie służące do pomiaru prędkości, na którym uwidoczniło prędkości 105 km/h, są bezsporne. W tym zakresie zarówno relacje obwinionego, jak i zeznania świadka D. C. są zbieżne.

Obwiniony nie kwestionował tego, że w dniu 6 czerwca 2016 r. kierował swoim samochodem w miejscowości W. w terenie zabudowanym, przyznał, że funkcjonariusze Policji zatrzymali go do kontroli. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za wiarygodne. Za niewiarygodne uznał zaś wyjaśnienia obwinionego, w których zaprzeczał, aby przekraczał prędkość i wskazywał, że pokazany mu zapis prędkości mógł pochodzić od innych użytkowników drogi, lub też by urządzenie, którym dokonywano pomiaru prędkości działało w sposób wadliwy. W tej mierze Sąd dał wiarę zeznaniom świadka D. C., a także świadectwu legalizacji ponownej.

Z zeznań świadka D. C. wynika jednoznacznie, że we wskazanym w zarzucie czasie i miejscu obwiniony przekroczył dopuszczalną prędkość w terenie zabudowanym. Powyższe zeznania znajdują potwierdzenie w treści notatki urzędowej (k. 1). Wprawdzie w toku postępowania sądowego świadek nie pamiętał wszystkich okoliczności tej konkretnej kontroli, ale biorąc pod uwagę wpływ czasu oraz to, że świadek z racji wykonywanego zawodu, takich czynności jak z udziałem obwinionego dokonuje niemal każdego dnia, okoliczność, iż od daty kontroli obwinionego świadek nie pamiętał wszystkich szczegółów dokonania kontroli prędkości, jest zrozumiała i nie ma wpływu dla oceny wiarygodności tego świadka. W ocenie Sądu zeznania świadka zasługują na wiarę – są logiczne i spójne. Świadek jest osobą całkowicie obcą w stosunku do obwinionego i zdaniem Sądu nie miałby żadnych powodów, aby go bezpodstawnie obciążać składając fałszywe zeznania. Przedstawiona przez świadka wersja zdarzeń jest logiczna i konsekwentna. Obwiniony w ocenie Sądu niezasadnie wskazuje, iż urządzenie którym dokonano pomiaru prędkości nie spełniało wymagań określonych w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych. Gdyby tak było to urządzenie nie miałoby świadectwa legalizacji. Podnieść trzeba, że to ważne świadectwo legalizacji ponownej jest jedynym wymaganym prawem metrologicznym dokumentem pozwalającym

na użycie przyrządu (...) do pomiaru prędkości pojazdów z przestrzeganiem porządku publicznego. Urządzenie, którym zmierzono prędkość z jaką poruszał się obwiniony kierując swym pojazdem w dniu 6 czerwca 2016 r. w miejscowości W. posiadało takie świadectwo (k. 2). W myśl art. 8a ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach przyrządy pomiarowe podlegające prawnej kontroli metrologicznej mogą być wprowadzane do obrotu i użytkowania oraz użytkowane tylko wówczas, jeżeli posiadają odpowiednio ważną decyzję zatwierdzenia typu lub ważną legalizację. Stosownie do art. 8 ust. 2 tej ustawy prawna kontrola metrologiczna przyrządów pomiarowych jest wykonywana przez: zatwierdzenie typu przyrządu pomiarowego na podstawie badania typu - przed wprowadzeniem typu przyrządu pomiarowego do obrotu lub legalizację pierwotną albo legalizację jednostkową - przed wprowadzeniem danego egzemplarza przyrządu pomiarowego do obrotu lub użytkowania, a także legalizację ponowną - w stosunku do przyrządów pomiarowych wprowadzonych do obrotu lub użytkowania. Zakres prawnej kontroli metrologicznej w zależności od rodzaju przyrządu pomiarowego może zaś obejmować m.in. zatwierdzenie typu i legalizację pierwotną albo legalizację jednostkową oraz legalizację ponowną (art. 8 ust. 5 pkt 1 ustawy). Zatwierdzenie typu przyrządu oznacza, że typ przyrządu pomiarowego spełnia wymagania (art. 8f ust. 3 pkt 1 i 3 ustawy). Legalizacja pierwotna i ponowna oznaczają zaś w istocie to samo, z tymże w odniesieniu do zindywidualizowanego przyrządu pomiarowego (art. 8n ust. 1 ustawy). Podczas legalizacji pierwotnej sprawdza się m.in. zgodność konstrukcji, wykonania, materiałów i charakterystyk metrologicznych z zatwierdzonym typem lub wymaganiami (art. 8m ust. 2 ustawy), a podczas legalizacji ponownej sprawdzenie obejmuje oględziny przyrządu, w celu stwierdzenia czy przyrząd pomiarowy nie jest uszkodzony i czy istnieją wymagane oznaczenia i znaki oraz zgodność charakterystyk metrologicznych z wymaganiami (art. 8m ust. 4 ustawy), przy czym legalizacja ponowna dokonywana jest przed upływem okresu ważności legalizacji pierwotnej, albo poprzedniej legalizacji ponownej (art. 8k ust. 2 pkt 1 ustawy).

Zgodnie z treścią § 17 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych przyrząd laserowy powinien być wyposażony w urządzenie celownicze z wizjerem, umożliwiające ustawienie osi optycznej tego urządzenia w stosunku do osi wiązki promieniowania laserowego w taki sposób, aby zapewnione było jednoznaczne namierzenie celu w całym określonym zakresie odległości od pojazdu, którego prędkość może być przez przyrząd zmierzona oraz sygnalizujące lub wskazujące zachowanie zbieżności osi optycznej w wizjerze z wiązką promieniowania laserowego. Zgodnie z § 17 ust. 2 wymagania o których mowa w ust. 1 nie dotyczą przyrządu laserowego, w którego skład wchodzi urządzenie zapewniające przypisanie wskazywanej prędkości do pojazdu, którego prędkość jest mierzona, w inny sposób niż za pomocą urządzenia celowniczego z wizjerem. Oznacza to, że przewidziane w § 5 ust. 1 rozporządzenia z dnia 17 lutego 2014 r. wymaganie dotyczące wykonania pomiaru prędkości zapewniające identyfikację pojazdu, którego prędkość jest kontrolowana, spełnia wyposażenie przedmiotowego urządzenia w zespół celowniczy z wizjerem oraz prawidłowe jego użytkowanie.

Sąd nie znalazł również podstaw, aby kwestionować wartość dowodową, czy autentyczność dowodów ujawnionych bez odczytywania i zaliczonych w poczet materiału dowodowego. Sąd obdarzył wiarą te dowody, gdyż zostały zgromadzone zgodnie z obowiązującymi zasadami procesowymi, a żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności.

Przeprowadzone w sprawie dowody uznane za wiarygodne wzajemnie się uzupełniają i tworzą logiczną całość. Na ich podstawie ustalono, że obwiniony poruszał się pojazdem marki V. (...) z prędkością 105 km/h, na odcinku drogi, na którym obowiązywało ograniczenie prędkości do 60 km/h, a zatem dopuścił się wykroczenia z art. 92a k.w.

Prędkość, z jaką poruszał się obwiniony została zmierzona urządzeniem posiadającym aktualne świadectwo legalizacji, a zatem sprawnym technicznie. Cały materiał dowodowy zebrany w tej sprawie nie daje podstaw do twierdzenia, że możliwości techniczne przyrządu do pomiaru prędkości zostały przekroczone.

Czyn zabroniony stypizowany w art. 92a k.w. polega na niezastosowaniu się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym podczas prowadzenia pojazdu. Czyn może być popełniony zarówno umyślnie jak i nieumyślnie.

Zgodnie z jednoznaczną dyspozycją art. 20 ust. 1a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 23⁰⁰-5⁰⁰ wynosi 60 km/h. Oznacza to, że kierujący pojazdem mechanicznym na obszarze zabudowanym między godziną 23:00 a godziną 05:00 poruszający się z prędkością znacznie ponad wartość 50 km/h ewidentnie popełnia wykroczenie stypizowane przez ustawodawcę w art. 92a k.w., albowiem (co logiczne i oczywiste) nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą. Zakres tego przekroczenia pozwala przyjąć, że doszło do niego w sposób sposób świadomy, co implikuje umyślność działania obwinionego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, iż obwiniony swoim zachowaniem we wskazanym miejscu i czasie wyczerpał ustawowe znamiona czynu stypizowanego przez ustawodawcę w art. 92a k.w.

Uznając obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 złotych. Kara ta winna być uznana jako w pełni adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości wykroczenia będącego przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Jako okoliczność wpływającą obciążająco na jej wymiar, Sąd uwzględnił w szczególności fakt, że obwiniony przekroczył dopuszczalną w danym miejscu prędkość w sposób znaczący. Wymierzona obwinionemu kara, jest niezbędna do uświadomienia mu naganności jego postępowania, a tym samym dla osiągnięcia wobec niego celów szczególnie-prewencyjnych, jednocześnie stanowić będzie przestrożę dla pozostałych uczestników ruchu. W ocenie Sądu wysokość grzywny jest również odpowiednia do sytuacji majątkowej obwinionego. Kara by zrealizować swój cel musi być pewną formą dolegliwości.

Orzekając o kosztach postępowania Sąd nie widział żadnych podstaw, aby zwolnić obwinionego od ponoszenia tychże kosztów – jest osobą osiągającą dochody w kwocie ok. 800 zł miesięcznie.

Z tych przyczyn Sąd orzekł jak w wyroku.